

Zprávy z farnosti

11/2008

Měsíc listopad je měsíc, kdy se ukazuje podzim v plné své síle. Přicházejí pochmurné dny. Jak snadno se to přenáší na člověka. Ale hned na počátku tohoto měsíce se můžeme zároveň dotknout života hlubším způsobem než obvykle.

1. listopadu máme Slavnost všech svatých. Navazujeme kontakt s těmi, kteří jsou již v nebi. 2. listopadu je Památka věrných zemřelých a začíná týden, kdy můžeme svými modlitbami mimořádně pomoci těm, kteří „stojí před nebeskou branou.“ Jsou to dny, kdy nejen pomáháme zemřelým, ale je to i motivace pro náš osobní život. Přijměme tento měsíc jako velikou příležitost pro zklidnění a vnitřní prohloubení svého života. Bude to zároveň příprava na nový začátek, který nám umožní blížící se advent.

Duchovní pohodu s Božím požehnáním přeje

P. František

Úmysly Apoštolátu modlitby na rok 2008

Na každý měsíc jsou vyhledovány úmysly Svatého otce k modlitbě za potřeby církve a za misie. Čeští a moravští biskupové k nim přidávají třetí úmysl za církev a obyvatele v České republice. Přípravu textů má na starosti P. František Brázdil, SJ, z olomoucké rezidence.

LISTOPAD

1. Aby svědectví lásky svatých upevnilo křesťany v úctě k Bohu a bližním a v napodobování Krista, který přišel, aby sloužil, a ne aby se mu sloužilo.
2. Aby křesťanská společenství v Asii, rozjímající o Kristu, nalézala vhodný způsob jak ho hlásat lidu kontinentu s tak bohatou kulturou a spiritualitou.
3. Ať v Božím lidu roste vnímavost ke svátosti pomazání nemocných, aby tak nikdo nezemřel nesmířen s Bohem.

texty byly převzaty z www.jesuit.cz

Křeslo pro hosta & Z naší a našich farností...

Tentokrát jsme si hosta pořádně užili. Vše bylo trochu jinak.

Začalo to mší svatou na svátek partona našeho kostela, sv. Františka z Assisi, při které spolu s otcem Františkem koncebroval i náš host, pater Martin Holík. Plný kostel měl možnost si vyslechnout jeho kázání i pěkně provedené zpěvy děčínského kostelního sboru.

Ihned po mši se zájemci přesunuli do farních prostor, kde následovalo vlastní Křeslo pro hosta. Povídání otce Martina se točilo ponejvíce kolem Rádia Proglas, jehož je ředitelem, i kolem televizní stanice Noe. Dozvěděli jsme se mnoho zajímavostí i souvislostí. Naoplátku se Otec Martin zase od nás dozvěděl něco málo o škole Nativiti, která u nás zahájila letos svoji činnost. Večer uběhl, ani se nám nechtělo se rozcházet domů.

Jenže netrvalo dlouho a nastalo nedělní ráno a to jsme se scházeli na nedělní dětskou mši svatou. Mši svatou sloužil opět nám již známý Otec Mar-

Děčín - Podmokly

tin. A protože se mu u nás za poslední dny zřejmě zalíbilo, sloužil ještě poutní bohoslužbu v kapli Andělů strážných v prostředním Žlebu.

Tam se nás také sešlo dost a na úvod jsme měli možnost po desetiletích opět zaslechnout zásluhou děčínských nadšenců hlásek místního zvonu.

A protože bylo hezké slunečné počasí, mohli jsme posilnění pouťovými koláčky strávit ještě krásné podzimní chvíle v kouzelné přírodě.

R. S.

Jak se vede v křešické škole

Nová škola funguje už skoro dva měsíce, a tak se sluší aspoň trošku popovprávět o tom, jak to tam vlastně chodí. Učitelům se v ní myslím líbí. Skoro bych řekla, že dětem taky. Už třeba proto, že ačkoli nejzazší termín příchodu je 7:50, první děcka zvoní pravidelně už v 7:13 (někdy už v 7:00), načež hodí tašky do třídy a běží do tělocvičny hrát vybiku. Jednou takovou milou příhodou bylo i čtvrtední odpoledne, kdy po projektovém dnu zůstalo na jen asi pět dětí, ostatní zrovna všechny měly nějaká vystoupení a podobně, protože se paní vychovatelka jala těmto pozůstalým sdělit radostnou novinu, že po svačině už můžou jít domů. Jeden z žáků se na paní vychovatelku nechápavě podíval a zeptal se, jestli může jít na počítač. A tak nezbyvalo, než mu vysvětlit, že to nebyla žádná legrace, ale že dneska opravdu můžou jít domů dřív. Nato se onen žák zatvářil otráveně a povídá: A co jako budu doma dělat?

Za nejoblíbenější dětskou činnost bych považovala pravděpodobně skotačení v tělocvičně všeho druhu a počítačové hry taktéž všeho druhu - to pro delší časové úseky. Pro kratší přestávky jednoznačně vede válení se po kani v rohu třídy (u kluků) a skákání gumy na chodbě (u děvčat). Občas se děti musí i učit (soucítím s nimi). A na oplátku musíme taky učit my je (zda soucítí i ony s námi, tím si tak jistá nejsem). To nám zabere průměrně sedm třičtvrtěhodin za den. Zbytek času je rozdělen mezi nejrůznější aktivity od vyšívání a vaření přes pohybové hry, dramatickou výchovu, filmový klub či oblíbené počítače až po putování po přírodních zajímavostech Děčínska. Opravdu je mi líto, že už nechodím do šesté třídy...

N.A.P.

Opožděné setkání

Letos nám to nevyšlo a nemohli jsme se účastnit tradiční Schönstattske podzimní pouti do Doubice. Setkání bývají vždy hezká. Sjíždí se pravidelně lidé z daleka, i z východních Čech.

Začíná se u Doubické kapličky bohoslužbou. Po ní se všichni přesunou ke společnému posezení při jídle a bývá další duchovní program. Poslední roky to zázemí bylo v Centru na Sněžné hoře. Toto místo nad Kyjovem samo o sobě působí na člověka blahodárně svým klidem a od kostela nádherným výhledem do kraje, zvláště v podzimních dnech.

Poštětilo se nám ale přeci jen se letos na tato místa dostat aspoň dodatečně. Dojeli jsme k doubickému kostelu a vyrazili na odpolední procházku lesy ke Křinici. Cestou jsme obdivovali přírodu a prosvítající paprsky slunce prozařující mezi stromy vlhký vzduch v roklinách... Tak se nám pěkně

šlo, až jsme nakonec zjistili, že sice ke Křinici dojdeme, ale až u státní hranice s Německem, čímž jsme si zašli dobrých 10 km proti plánu. Kyjovský hrádek jsme proto pochopitelně vynechali a i tak již potmě se vraceli domů.

Den se přesto vyvedl a bylo plno hezkých vzpomínek. - Až na jednu jedinou. Smutno nám bylo z toho, jak se také v naší diecézi postupuje. Jedná se o kostel a přilehlý hřbitov, které patří církvi. Obec má údajně zájem oboje odkoupit. Začalo to tím, že na starodávný hřbitov, kam se do války nepohřbívalo, obec postavila podle mne dost nevkusné kolombárium. Muselo to být přitom se schválením biskupství - viděl to vůbec někdo? To, že mají lidé zájem se zde nechávat pohřbívat je dobré. Ale proč by zde nemohli být malé hroby pro urny? Toto je podle mne naprosto nekulturní počin.

A pokud dojde navíc k odprodeji celého kostela, tak to považuji za další dosti neblahý krok naší církve. Nejde mi jen o samotnou stavbu. Vyjadřovalo by to něco víc. Místo katecheze či snahy povzbudit místní lidi k víře se za léta dosáhlo toho, že kostel je takřka nepoužívaný. Pamatuji se přitom velice dobře, jak sem chodili ještě mnoho let po jeho obnově ze stavu na zbourání právě místní lidé, ale i lidé z Chřibské, z Varnsdorfu. Hrál se zde každou sobotu na varhany. Dojížděli kněží z Jiřkova.

Pak docházelo k přesunu kněží či administrátorů a ti neměli již schopnost přitáhnout nové lidi ani udržet ty, co chodívali. Někdy spíše naopak. A pak se jednoduše prohlásí, že když nejsou lidi, tak proč držet kostel? Podobné jako s Českou dráhou. Není zájem cestující udržet a pak se řekne, že se dráha zruší, protože není „dost“ cestujících! Přitom kostel v Doubici si nejen na sebe myslím slušně vydělá. Na jeho půdě totiž sídlí v pronájmu

mobilní operátor, který má ve věži antény. A to nese myslím slušné peníze... Kolik asi takových podivných odprodejí nás čeká? Dokáže nový biskup obsáhnout i toto podivné dění v diecézi? Bude mít k sobě spolupracovníky, kteří ho budou pravdivě informovat? Vždyť přijde pro něj do neznámého prostředí...

Proto mám za to, že není doba na to, abychom ve svých modlitbách za biskupa ustávali. Možná právě naopak!

R. S.

Falešná očekávání způsobují krize **aneb nečekáme nemožné?**

Jednou z nejčastějších příčin krizí dnes jsou falešná životní očekávání. Odkud se taková očekávání berou? Můžeme si ukázat několik zdrojů: Prvním je vnitřní neuspořádanost člověka. Povrchní život napomáhá vzniku situací, kdy se člověk snaží „uhýbat před realitou“. Ta totiž po člověku vyžaduje námahu a sebekázeň. Snazší je únik do světa iluzí, ve kterém je všechno snadné, jednoduché a milé.

Významným způsobem dnes také ovlivňují vytváření falešných představ o životě hromadné sdělovací prostředky. Dalším zdrojem může být okolí dospívajícího člověka, které jej přehnaně chrání před jakýmkoli životními zkouškami. Ten pak při setkání s tvrdou životní realitou snadno podléhá zoufalství. Falešná očekávání se totiž nejvíce vytvářejí v průběhu dlouhých let dětství a dospívání.

S falešným životním očekáváním se dále váže nereálné očekávání od druhých. Kdo se naučil pouze brát - vlídnost, úctu, péči, citovou oporu i hmotnou pomoc - ten se pak cítí snadno zraněn, pokud jeho bližní nesplňují vše, co od nich očekává.

Falešné očekávání tedy znamená nesoulad mezi našimi představami a skutečností. Na krizi způsobenou falešnými očekáváním je dobrým lékem životní realismus. Jak získat pravdivý pohled na sebe, na ostatní lidi, na Boha?

Realistický pohled na skutečnost kolem nás nám pomůže zaujmout Boží slovo. Právě ono má totiž moc odhalit naše falešné životní představy.

Ačkoli může být první dojem z této zkušenosti bolestný, postupem času nastoluje četba Božího slova stav vnitřního pokoje a radosti. Vědomé a svobodné opouštění vlastních falešných očekávání nám umožňuje vnímat svůj život jako pravdivější, pokojnější a radostnější.

podle Józefa Augustyna

Okénko do knihovny

autor: Petr Piřha
název: Výchova, naděje společnosti
z obsahu: Lenost

Už jako malý chlapec jsem si kladl otázku, jak se to doopravdy má s leností a pracovitostí. Tehdy jsme totiž neustále zpívali Píseň práce, v níž se o práci říká, že je člověku vrozena. Přišlo mi to divné, protože jsem pozoroval pravý opak, totiž že je mi vrozena lenost. Nestávalo se mi, že bych se tou dobou musil nutit přestat pracovat. Zato jsem se musil hodně přinutit, abych se do nějaké práce dal a dokonce mi v tom museli rodiče a učitelé pomáhat. Ještě dost dlouho poté jsem pozoroval, že člověk pracuje spíše z nezbytnosti, a studentskou zkušenost, že dál už se učení nedá odkládat a že něco dopadlo špatně, protože jsem neměl dost času na přípravu, má asi každý. O půvabu práce a radosti z ní jsem se poučil daleko později, kdy už natolik zvítězila zvědavost a touha něco dokázat, že se mi práce změnila v zábavnou hru, a kdy jsem pochopil, že vždy obsahuje něco zvlášť obtížného, nudně pracného a mechanicky otravného, co se prostě musí překonat asi tak jako prvé a poslední dva kilometry výletu, vedoucí předměstím nebo cestou k nádraží.

Když dnes uvažuji o práci, kloním se k tomu, že člověk jako každý živočich pracuje především z nezbytnosti. Zvíře hledá potravu a loví, protože má hlad. Kdyby se nezvedlo k těmto aktivitám, pošlo by. U člověka je situace podstatně komplikovanější, ale základní pravidlo platí. Jsme proto také svědky silného nárůstu lenosti. Lidská společnost, alespoň euroamerická, se dopracovala takové efektivity práce, že k uspokojení nejzákladnějších potřeb jí stačí málo. Snadnost základního nasycení vede k ohromným změnám. Dopracovali jsme se dokonce k tomu, že nutné práce není dost a že dokonce musíme více spotřebovávat a plýtvat, abychom pomohli výrobě. Výsledkem pak je pozoruhodný výbuch lenosti.

Vím, že mnoho vztahovačských lidí se při četbě následujících odstavců rozčílí. Napíše je, neboť jsou důležité. Vím, že hodně lidí vážně trpí nezaměstnaností a že jejich problém tkví především v tom, že to jsou pracovití lidé, a práci přesto nenacházejí. Dnešní nezaměstnanost zdaleka není prožívána tak jako v krizi na konci dvacátých let minulého století, kdy lidem přinášela hlad, zimu, bezdomoví atd. Hlavní dnešní zátěží je psychologický tlak. To vše se ovšem týká lidí pracovitých. Tito lidé se také stále snaží práci najít, nečinnost je ničí, a proto se snaží být vždy nějak platní. S těmito lidmi opravdu vřele soucím. Jenže v armádě dnešních nezaměstnaných je také nemálo lidí vypočítavých a tak líných, že je to asociální. Není divu, protože mají takovou ekonomickou podporu a ochranu, že jim nic nechybí a jejich životní standard je téměř stejný, jako kdyby pracovali. Dojít k závěru, že bych byl blázen, abych kvůli pěti až sedmi stovkám za měsíc vstával denně v pět hodin ráno, jel někam autobusem, za který oněch pár stovek zase utratím, a vracel se unaven odpoledne domů,

když můžu klidně spát do devíti, pak se slunit na zahrádce, posedávat v hospodě nebo v cukrárně a občas si zajít na melouch, není těžké. Jestliže k obživě stačí chodit pravidelně pro podporu a jednou za čtyři roky jít k volbám zvolit socialistické ochránce, proč bych to neudělal. Zajímavé na věci z hlediska politické ideologie je to, že jde o sociální skupinu, která hlásá heslo kdo nepracuje, ať nejí a svou dobou nemilosrdně útočila na lidi, kteří nic nedělali a jen stříhali kupony dividend. Přesně tak žijí mnozí dnešní nezaměstnaní a tvrdě vykořisťují ty, kdo pracují. Myslím, že by se věru nestalo nic zlého, kdyby existovalo pravidlo, že každý nezaměstnaný má bezpodmínečné právo na prvních 50 % podpory a druhou polovinu dostane, pokud se v nějakém rozsahu účastní nějaké veřejně prospěšné činnosti. Námitka, že přece není práce, když jsou nezaměstnaní, je lichá. Vždycky je dost práce, ale není ji občas z čeho zaplatit a zaplatit ji nelze proto, že se peníze zbůhdarma rozdají. O podobných pracích se vždycky dá říct, že jsou samoučelné a že to jde i bez nich. Zajisté že dvojice dospělých, která bude pečovat o frekventovaný přechod u školy na frekventované ulici, je nadbytečná, ale není zbytečná. Výpomoc při nejrůznějších pracovních špičkách by také jistě pomohla. Ale hlavně by se učinily meze rozpínavosti asociální lenosti. Je to důležité, protože dnešní nezaměstnanost ukazuje, jak rychle vede k rozpadu všech pracovních návyků. Učitelé na základních školách poukazují opětovně na to, že největší problémy jsou s dětmi nezaměstnaných. Člověk by čekal, že právě těm se mohou rodiče hodně věnovat. Jenže nezaměstnaní kritizovaného typu nedělají nic – jsou nezaměstnaní a v tom vidí svou „práci“ a svou nedotknutelnost. Nezaměstnaní jsou přítom proto, že jsou vypočítaví a líní a jsou v tom podporováni. Ještě horší důsledek je pak to, že tento životní postoj si osvojují děti. Proč by měl žák nezaměstnaných rodičů být jediným členem rodiny, který něco dělá? Jestliže rodiče dostanou vše, co potřebují k základnímu chodu života, aniž by hnuli prstem, proč by také jejich syn neměl dostat základní vysvědčení pro postup do vyšší třídy, aniž by cokoli dělal? Ale vraťme se k výchově dětí obecně.

Řekl bych, že se při výchově dětí a mládeže musíme s leností nekompromisně střetnout. Jsou k tomu dva důvody. Prvým je, že k uvedení dítěte do sociálního života patří práce jako podíl na životě komunity. Dítě si musí osvojit vědomí o určitém přínosu k dobru celku a svou zodpovědnost za nějakou část jeho potřeb. V dobách, kdy domácí práce nebyly usnadněny technickými možnostmi a byly velice pracné, musely děti samozřejmě pomáhat. Rodiče by však přesto měli určit oblasti, v nichž děti budou pomáhat i nyní, bude to jejich povinnost a budou za něco odpovídat. Stejně tak v životě školy a třídy by měly mít děti své komunální úkoly.

Děti je třeba vést k pracovním návykům. Postupně je převést od hravosti přes hru ke skutečné práci je vlastně hlavním úkolem prvního stupně školy. Je nutné je naučit kvalitně pracovat a vštípit jim, že práce má být dopracována, ne jen tak načrtnuta, má být ukončena včas, má se dělat tak, aby navazovala na práci druhých a podobně. To nutí učitele k přísnosti a vede k tomu, aby na děti

občas zatlačil. Nebojte se toho, žáci, kteří nejsou náležitě zatíženi, začnou lajdat, nudí se a zlobí.

Až donedávna bylo možné říct, že úkolem školy je naučit děti pracovat. Dnes vyvstal neméně důležitý úkol naučit děti kultivovaně se bavit. Práce díky její efektivitě vskutku ubývá a tím také narůstá množství volného času. Ať už bude budoucí nedostatek práce řešen tak, že bude poloviční pracovní týden, nebo tak, že společnost užívá třetinu lidí, kteří pracovat nebudou, je nutné, aby si lidé poradili s volným časem. Představa, že ten čas bude promarněn, není jen bolestná, protože pročeekat či procivět život je smutný osud, ale je také nebezpečná. Jakkoli si myslím, že lenost je přirozeně silnější než pracovitost, vidím, že nuda je silnější než lenost. Nebudou-li mladí lidé chráněni před nudou tím, že se naučí zabavit se pozitivní kreativitou, začnou se dopouštět destruktivních aktivit. Ty mají často podobu negativní až i zvrhlé kreativity, jak to známe z monumentálních fresek sprejerů. Předvedení síly bořením a ničením je už teď dost časté. Při kultivaci zábavy je ovšem rovněž třeba utkat se s leností.

vybrala MJ

Knihovna je v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Kromě domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 9:30 do 11:00** (K. Macoun). Seznam knih naleznete na našem webu.

Biblický koutek

20. část

Králova moudrost. Šalomoun žádal Hospodina o královskou moudrost, která spočívala ve schopnosti rozlišovat dobro od zla a rozumět všemu, co se na zemi odehrává. Král není Bůh a to ho omezuje; král má poslání od Boha, proto nese odpovědnost. Z toho důvodu byli králové nazýváni také „Boží andělé“ jako představitelé Boha na zemi mezi lidmi.

Šalomoun. Král Šalomoun není známý jen svou moudrostí, ale také schopností trefně a jednoduše ji lidem sdělit prostřednictvím přísloví, malých hádanek a podobností. Příběh dvou matek, které měl rozsoudit, je toho výmluvným příkladem. Z toho důvodu je podle tradice považován také za autora biblických knih přísloví, Písně písní a Moudrosti.

Královna ze Sáby. Pravé jméno této královny neznáme. Byla bohatá, krásná a král Šalomoun ji svým způsobem okouznil. Pocházela ze země Sabejců, která se nachází v oblasti jihozápadní Arábie, v zemi, kterou procházejí stezky karavan. Tak jako tři králové – mudrci v evangeliu, tak i ona představuje přiblížení pohanských národů k víře v jediného a pravého Boha.

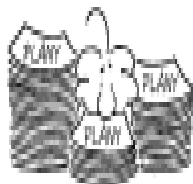
(pokračování příště)

z knihy Katedrála moudrého písaře, připravila M. J.

Farní rada

Zpráva ze 9. zasedání Farní rady ze dne 19. října 2008

Program jednání:

- **Kontrola minulého zápisu**
- **Křeslo pro hosta**
- **Příspěvky do Principu**

Organizační upřesnění.

Seznámení se z dosavadním postupem.

R. S.

*Další setkání Farní rady by se mělo uskutečnit v neděli **9. listopadu 2008** v 18:45 (po večerní mši svaté). Na její členy se můžete opět obracet s vašimi podněty a připomínkami! Pište, volejte, mluvejte, nabízejte svou pomoc, ... Vážně!*

Kontaktujte členy FR - čekají na podněty - nezůstávejte v pasivitě!

Jméno	Funkce
P. František Jirásek	předseda Farní rady
Martin Kolář	místopředseda
Zuzana Bumbová	zapisovatelka
Jindřich Macoun	člen
Jiří Málek	člen
Rudolf Sticha	člen
Miloš Vavříčka	člen

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2008

7. prosince

vlakové spojení:

(cena 16 / 11 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**)

Děčín hl. nádr.	13:00	14:42	16:44	Dolní Žleb	14:09	15:00	17:02	18:09
Čertova Voda	13:10	14:52	16:54	Čertova Voda	14:15	15:05	17:07	18:15
Dolní Žleb	13:15	14:57	16:59	Děčín hl. nádr.	14:24	15:15	17:17	18:24

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2008	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno		Částka	Účel
	Podmokly	Jílové		
Leden	8 243 Kč	1 470 Kč	2 475 Kč	Na církevní školy
Únor	9 575 Kč	2 108 Kč	5 700 Kč	Svatopetrský halář
Březen	12 748 Kč	2 303 Kč	2 700 Kč	Na uprchlíky
			1 705 Kč	Na Svatou zemi
Duben	7 992 Kč	2 122 Kč	3 200 Kč	Na bohoslovce
Květen	8 194 Kč	1 790 Kč	3 500 Kč	Na záchranu kostelů
Červen	7 394 Kč	1 779 Kč	0 Kč	
Červenec	6 809 Kč	1 400 Kč	0 Kč	
Srpen	8 196 Kč	1 693 Kč	0 Kč	
Září	6 046 Kč	1 957 Kč	0 Kč	
			0 Kč	
Říjen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Listopad	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Prosinec	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	75 197 Kč	16 622 Kč	19 280 Kč	

Mons. Jan Baxant jmenován litoměřickým biskupem

Papež Benedikt XVI. jmenoval novým diecézním biskupem v Litoměřicích Mons. Jana Baxanta, generálního vikáře českobudějovické diecéze. Jmenování bylo dnes (4. 10. 2008) oznámeno ve Vatikánu a na litoměřickém biskupství.

Vatikán, Litoměřice: Mons. Jan Baxant (60), kněz pražské arcidiecéze, se narodil 8. 10. 1948 v Karlových Varech. Pochází ze šesti sourozenců, bratr Pavel je rovněž kněz, sestra Marie vede Bohu zasvěcený život. Po maturitě na Střední průmyslové škole zeměměřičské v Praze byl přijat na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu v Praze se sídlem v Litoměřicích. Po ukončení studia přijal kněžské svěcení 23. 6. 1973 v Praze z rukou Mons. Františka Tomáška.

Svou kněžskou službu začínal jako kaplan v Kolíně v letech 1973 až 1975. Poté působil jako administrátor nejprve v Bystřici u Benešova (v letech 1975 až 1983) a pak ve farnosti sv. Antonína v Praze – Holešovicích (v letech 1983 až 1990). V roce 1990 byl jmenován vicerektorem a posléze

v roce 1993 rektorem Arcibiskupského kněžského semináře v Praze. Od roku 1997 pokračoval v kněžské službě jako farář nejdříve v Kolíně, a pak od roku 2000 až do konce roku 2002 ve farnosti Matky Boží před Týnem v Praze. 1. 1. 2003 byl jmenován generálním vikářem českobudějovické diecéze. Hovoří německy, francouzsky, italsky a rusky.

Irena Sargánková, Tiskové středisko ČBK, 4. 10. 2008, 12:05

První pozdrav, vzkaz a pozvání diecézánům

Vážení a milí moji diecézáni,

zdravím Vás upřímně a rád z Českých Budějovic, kde mě zastihla zpráva o tom, že si budeme blízcí.

Hluboce se mě dotklo, že Svätý otec Benedikt XVI. projevil mé osobě tolik důvěry a jmenoval mě biskupem Litoměřické diecéze. Se jmenováním jsem souhlasil a přijal je i proto, že Svatého otce mám velmi rád a vidím v jeho rozhodnutí pokyn shůry – Boží pokyn, tak, jako kněz v rozhodnutí biskupa jsem vždycky chápal totéž. Chci vstoupit do pole – vinice – zahrady diecéze severních Čech v roce sv. Pavla s pavlovskou pastýřskou výbavou, ale spolu s Vámi se všemi. Nezasťírám, že dosud ve složitých situacích života jsem spoléhal na Boží pomoc a pomoc lidí dobré vůle. Nemohl jsem však nikdy opomenout vytrvalou modlitbu a tiché pokání. Vyplatilo se mi to a věřím, že se to vyplatí i nyní po Vašich nesčetných modlitbách k Pánu a obětech života, často skrytých a proto cenných, za nového pastýře a budoucnost Litoměřické diecéze, že společnou prací pro Boží království neztratíme nic, ba naopak získáme. Už teď jsem Vám vlastně tedy vděčný za mnohé. A přitom jsem Vás ještě neviděl, ale těším se, že, dá-li dobrý Bůh, brzy uvidím. Zvu Vás na biskupské svěcení, které, dá-li Bůh, přijmu v sobotu 22. listopadu 2008 v 10:00 v litoměřické katedrále sv. Štěpána.

Vím, že mým příchodem k Vám pokračuje dramatická i bohatá historie života místní Kristovy církve a že navazuji na ušlechtilá duchovní úsilí mých, mně tak milých a vzácných bezprostředních předchůdců: otce Pavla, otce Josefa, zemřelého otce Štěpána, otce Antona Webera i všech dalších litoměřických otců a pastýřů.

Je i Vás, drazí spolubratři kněží a jáhnové, bohoslovci, pastorační pomocníci, milé sestry řeholnice a bratři řeholníci, milé rodiny, drazí nemocní a trpící, prosím o modlitby. Velice o ně stojím.

Vám, lidem dobré vůle, a vůbec všem lidem – bratřím a sestrám – žijícím na území nyní už naší diecéze, na přímluvu Panny Marie, sv. Štěpána, sv. Zdislavy a všech svatých ze srdce žehnám.

Váš Jan Baxant, 4. 10. 2008.

Papež jmenoval nového diecézního biskupa v Litoměřicích

Vatikán/Praha - Novým diecézním biskupem v Litoměřicích jmenoval papež Benedikt XVI. Jana Baxanta, generálního vikáře českobudějovické diecéze. ČTK o tom dnes informovala Česká biskupská konference. Radio Proglas uvedlo, že biskupské svěcení přijme Baxant 22. listopadu v litoměřické katedrále svatého Štěpána z rukou pražského arcibiskupa, kardinála Miloslava Vlka.

„Do této krásné litoměřické diecéze jdu s velikou radostí a velikým očekáváním. Chci spolupracovat s každým, kdo bude mít dobrou vůli,“ řekl Baxant Radiu Proglas.

Litoměřická diecéze byla bez svého sídelního biskupa. Papež Benedikt XVI. dosavadního biskupa z Litoměřic Pavla Posáda v letos lednu poslal do jižních Čech, kde je od března světícím, neboli pomocným biskupem v Českých Budějovicích.

Posáda jmenoval 19. litoměřickým biskupem o Vánocích 2003 papež Jan Pavel II. Vysvěcen za biskupa byl Posád v únoru 2004. Poté ale na půl roku onemocněl. Na podzim 2004 jmenoval Vatikán správcem diecéze královéhradeckého biskupa Dominika Duku. To už ale byl Posád opět v pořádku. Rozhodovací pravomoci zůstaly Dukovi, církevní povinnosti ale obstarával Posád. Někteří věřící z litoměřické diecéze sbírali podpisy pod žádost, aby Česká biskupská konference veřejně úplně a pravdivě vysvětlila důvody, proč musel Posád opustit úřad litoměřického diecézního biskupa.

Šedesátiletý Baxant se narodil 8. 10. 1948 v Karlových Varech. Po maturitě na Střední průmyslové škole zeměměřičské v Praze byl přijat na pražskou Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu. Po ukončení studia přijal v roce 1973 kněžské svěcení.

Kněžskou službu začínal jako kaplan v Kolíně v letech 1973 až 1975. Poté působil jako administrátor nejprve v Bystřici u Benešova a pak ve farnosti sv. Antonína v Praze-Holešovicích. V roce 1990 byl jmenován vicerektorem a posléze v roce 1993 rektorem Arcibiskupského kněžského semináře v Praze. V kněžské službě pak pokračoval jako farář v Kolíně a poté ve farnosti Matky Boží před Týnem v Praze. V lednu 2003 byl jmenován generálním vikářem českobudějovické diecéze. Hovoří německy, francouzsky, italsky a rusky.

ČTK, www.ceskenoviny.cz

Slovo apoštolského administrátora

Spolubratři v kněžské a jáhenské službě, řeholnice a řeholníci, sestry a bratři v Kristu, milí diecézáni, s radostí Vám mohu sdělit, že Svätý Otec

Benedikt XVI. jmenoval litoměřickým biskupem Mons. Jana Baxanta, současného generálního vikáře v Českých Budějovicích. Toto jmenování bylo zveřejněno ve Vatikánu v sobotu 4. 10. 2008 ve 12:00 a současně jsem v Litoměřicích seznámil s tímto rozhodnutím Svatého Otce členy katedrální kapituly sv. Štěpána, sbor konzultorů a emeritního biskupa Mons. Josefa Koukla. Chtěl bych při této příležitosti poděkovat všem za pomoc a spolupráci v nelehkém období, kdy jsem z pověření Svatého stolce vykonával úřad apoštolského administrátora litoměřické diecéze. Obtížná a neradostná dlouholetá situace, která nedovolovala potřebný rozvoj, končí. Přeji nově jmenovanému otci biskupovi Mons. Janu Baxantovi hojnost Božího požehnání, odvahy a síly; při příležitosti jmenování jsem ho již ujistil o Vaší a mojí podpoře.

Žehná + Dominik Duka OP, biskup královéhradecký a apoštolský administrátor litoměřický, 6. října 2008 Hradec Králové.

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

z toho, co se podařilo zjistit...

Jak to u nás bude v listopadu:

sobota 01. 11. - Všech svatých, mše svatá v 17:30

neděle 23. 11. - Ježíše Krista Krále, mše svaté 9:00 a v 17:30

☞ **Křeslo pro hosta** - V pátek 7. listopadu v 19:00 je plánováno ***Křeslo pro hosta s Evou Pilarovou***. Opět na naší faře v Děčíně-Podmoklech. Prosíme, řekněte o možnosti setkat se s naší známou zpěvačkou lidem ze svého okolí. Budeme mít možnost ji poznat při osobním rozhovoru a možná i zpěvu :-)

☞ **Biskupské svěcení v Litoměřicích** - V sobotu dopoledne dne 22. listopadu 2008 proběhne v Litoměřicích biskupské svěcení našeho nového biskupa

☞ **Koncert u sv. Františka** - K počtě sv. Cecilie (patronky hudebníků...) provede 22. 11. v kostele sv. Františka v Děčíně-Podmoklech soubor Solideo, pod vedením M. Rejmana, koncert. Jste srdečně zváni.

☞ **První adventní koncert** - Na první adventní neděli 30. listopadu bude na Masarykově náměstí provedeno slavnostní rozsvícení vánočního stromu, kterému požehná otec Sedlák. Poté od 18:00 (může se změnit s ohledem na akci na náměstí) následuje adventní koncert Děčínského

pěveckého sboru pod vedením Dr. Holubce v kostele svatého Václava a Blažeje.

☞ **Tyto a další informace** - na webu: RKF.DC.Podmokly@seznam.cz - navštivte naše/vaše stránky!

• Turista putuje po horách a uvidí na vyvýšenině kříž. Zamíří k němu a na jeho podstavci čte: „Na věčnou paměť Anny Zajíčkové, ochránkyně přírody a velké milovnice zvířat, která na tomto místě ošetřila medvědovi zraněnou tlapu.“

• „Franto, proč piješ pivo brčkem?“ „Slíbil jsem manželce, že se mé rty sklenice piva nedotknou!“

Vyučování náboženství

den	od - do	věk	vyučující
<i>na naší faře v Děčíně IV</i>			
úterý	15:30 - 16:15	mladší děti	Eva Kuncová
středa	15:00 - 15:45	mladší děti	Marie Jirásková
<i>Jílové</i>			
neděle	12:00 - 12:45	mladší děti	P. František Jirásek
<i>společ</i>			
úterý	16:00 - 17:30		Jaroslava Johnová
<i>na faře v Děčíně I</i>			
pondělí	15:00 - 15:45	1. - 7. třída	J. Skřivánková
pondělí	16:00 - 16:45	předškolní děti	J. Skřivánková
pondělí	16:00 - 16:45	7. - 9. třída	P. A. Sedlák

Slavnosti a svátky

1. 11. Slavnost Všech svatých
9. 11. Svátek Posvěcení lateránské baziliky
23. 11. Slavnost Ježíše Krále

Významné dny

13. 11. Mezinárodní den nevidomých
16. 11. Den Bible
17. 11. Mezinárodní den studentstva

Výroční dny biskupů

4. 11. Mons. Otčenášek svátek

	Mons. Kajnek	jmenován titul. biskupem (1992)
	Mons. Herbst	svátek
6. 11.	Mons. Herbst	narození (1943) - 65. výročí
7. 11.	Mons. Graubner	převzetí arcidiecéze (1992)
8. 11.	Mons. Koukl	narození (1926)
14. 11.	Mons. Esterka	narození (1935)

Setkávání

- ◆ 1. neděle od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ 2. neděle v měsíci od 18:45 - setkání Farní rady
- ◆ každou neděli od 9:30 do 11:00 - knihovna / čítárna
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ ~~každý čtvrtek od 15:00 do 15:45 na faře - nácvik scholy~~
- ◆ každý čtvrtek od 17:45 do 18:30 na faře - Apoštol Pavel
- ◆ 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	09:00	17:30
Pondělí	08:00	
Úterý		17:00
Středa	08:00	
Čtvrtek		17:00
Pátek		17:00
Sobota	15:00	Bynov ^{*/}

**/ Přes zimní období (říjen - duben) jsou mše svaté v pečovatelském domově, vždy od 15:00*

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové **Neděle** **10:45** Kostel Nejsvětější Trojice

→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 30. 11. 2008, před 1. nedělí v prosinci ←

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 10 Kč)